

ge. At det skulle være en nyhed for Det Radikale Venstre, kommer sandelig bag på mig. Det var det, forhandlingerne brød sammen på før jul.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Hr. Holger K. Niensens sidste indlæg overrasker mig noget, for hvorfor skulle en regering arbejde aktivt for at fastholde fire danske forbehold under regeringskonferencen, når de fire danske forbehold ikke er til forhandling? Jeg husker, at statsministeren sagde i den debat, vi havde den 12. december: De fire danske forbehold eksisterer før, under og efter regeringskonferencen.

Større garanti kan der vel i virkeligheden ikke gives. Jeg spurgte dengang i december: Hvad er det for en garanti, SF vil have omkring de fire danske forbehold? Er det det, at vi udsteder en garanti for ét år eller 10 år eller 100 år? Hvad er det?

SF har i virkeligheden den største garanti, nemlig at forbeholdene kun kan laves om ved en ny dansk folkeafstemning. Større garanti kan der vel ikke stilles.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg er også lidt forbløffet over hr. Holger K. Niensens udlægning. Det, der klart blev sagt under forhandlingerne, og det, der klart blev sagt offentligt på det tidspunkt, var, at de danske forbehold kun kan hæves ved en selvstændig dansk folkeafstemning, altså en folkeafstemning, der var uden for ratifikationsafstemningen om en eventuel ny traktat.

Der blev ikke sagt noget om tidspunktet. Det gjorde man af gode grunde naturligvis ikke, for der er ingen, der ved, om eller hvornår tidspunktet kommer for, at der er et ønske om ophævelse af de danske forbehold. Men det blev klart markeret, at det ikke ville blive et bondefangeri, hvor man puttede fjernelser af forbehold ind, samtidig med at man skulle ratificere.

Det kan jeg som varm EU-tilhænger naturligvis kun være glad for, for hvis man bunkede afstemningen, så risikerede vi at komme i samme situation som i 1992, hvor et dansk nej standsede de andre landes mulighed for at gå videre, som de vil, og det har vi jo lovet at de gerne må. Derfor kan man naturligvis ikke have én afstemning, man må naturligvis have en afstemning om resultatet inklusive danske forbehold og så løbende eventuelt om ophævelse af danske forbehold.

Det blev sagt til SF, men hvad var det, SF krævede? At det skulle indskrives i traktaten, at de danske forbehold eksisterede. Det var jo det, der var SF's krav, og det var det, SF ikke fik, og derfor er jeg meget godt tilfreds med hr. Holger K. Niensens tilføjelse, nemlig tilføjjelsen om, at der ikke kunne være en formulering om de danske forbehold, som SF kunne acceptere. Det var nemlig det, der var problemet, for der kunne godt komme ganske fornuftige meldinger om de danske forbehold ind i et forhandlingsresultat.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne minde hr. Holger K. Nielsen om, at i oplægget til regeringskonferencen, det oplæg, som blev tiltrådt ved en afstemning her i Folketinget i midten af december 1995, og som var det oplæg, SF ikke kunne tilslutte sig, står der nederst på side 2:

»Danmarks holdning til borgerskab, Den Økonomiske og Monetære Union, fælles forsvarspolitik og fælles forsvar, retlige og indre anliggender er fastlagt ved folkeafstemning den 18. maj 1993 og kan kun ændres igennem en ny folkeafstemning.«

Det var ikke godt nok for SF, og åbenbart er det sådan, at hr. Holger K. Nielsen nu siger, at regeringen på det tidspunkt havde fjernet sig fra det nationale kompromis.

Så er mit spørgsmål til hr. Holger K. Nielsen: Er det i virkeligheden SF, der er blevet bange for sin egen skygge? Er det SF, som er blevet nervøs for de reaktioner, der er kommet fra SF's eget bagland og ikke mindst fra aktive unionsmodstandere som hr. Keld Albrechtsen, som konsekvent siger: Politisamarbejde, uha – når det i virkeligheden ikke er politisamarbejde, vi er imod.

Vi er imod et fælles unionspoliti, vi er ikke imod politisamarbejdet. Vi går varmt ind for politisamarbejdet. Det er blot et af eksemplerne på, at retorikken fuldstændig tager magten fra mange af de folk, der ellers ville være trygge ved at stemme på hr. Holger K. Nielsen, men som siger: Vi tror alligevel ikke på, at du kan holde til det med det nationale kompromis.

Jeg synes, det er ejendommeligt at høre hr. Holger K. Nielsen sige, at regeringen har fjernet sig fra det nationale kompromis, når det står højt og tydeligt i oplægget til regeringskonferencen, at man respekterer folkeafstemningen den 18. maj 1993, og at man fastholder de synspunkter, man havde dengang, og det kan kun ændres ved en folkeafstemning.